

[Lone Dybkjær]

vatives side, fordi man ved, at der vil være et flertal imod forslaget. Men det kan jo godt være, at den egentlige skillelinie i spørgsmålet om at yde bistand til andre lande nu kommer til at gå mellem de partier, der vil foretrække Østeuropa, og de partier, der vil foretrække ulandene.

Fra Det Radikale Venstres side har vi hele tiden været optaget af, at der skete en massiv indsats over for de østeuropæiske lande. Det er aldeles nødvendigt, og det er naturligvis netop nødvendigt i den omstillingssituation, de er midt i, også for at bevare de grundlæggende demokratiske reformer, som man gennemfører i disse lande i øjeblikket. Men det må altså ikke gå ud over udviklingslandene, og som hr. Peter Duetoft tror jeg også, det er meget farligt, hvis man anlægger den betragtning, at man skal tage fra udviklingslandene til de østeuropæiske lande. Så skaber vi nogle unødvendige skismaer, som fru Lotte Henriksen var inde på, og det kan jeg også tilslutte mig.

Men det er, som om Venstre og De Konservative hele tiden har ønsket at støtte Østlandene og aldrig har været lige så villige til at støtte udviklingslandene; det er jo også noget, vi klart har kæmpet med Venstre og De Konservative om fra 1982 til begyndelsen af 1993, da vi havde borgerlige regeringer, hvad enten de havde den ene eller den anden sammensætning. Jeg tror fortsat, at det naturligvis er nødvendigt at give støtte til udviklingslandene, og derfor må vi finde nogle finansieringsmuligheder andre steder.

Jeg vil godt sige, at det er et udmærket katalog, som hr. Ahlmann-Ohlsen fremsætter på De Konservatives vegne, og vi er enige i en lang række af synspunkterne i forslaget, hvis jeg ser væk fra spørgsmålet om udviklingslandene. Men vi kunne faktisk godt have ønsket, at den tidligere regering på et tidligere tidspunkt var kommet med en oversigt over, hvordan støtten til Østlandene egentlig blev givet, for det var karakteristisk, at hele støtten til Østlandene bare var noget, man tog, for det var nødvendige penge – hvis der skulle bruges penge på ulandsområdet og alle andre områder, var det derimod noget, man skulle fægte sig igennem med over finansloven. Det er også derfor, jeg kom med mine bemærkninger om villigheden til at støtte Østlandene i modsætning til udviklingslandene.

Så savner jeg naturligvis ligesom en lang række af de øvrige ordførere, at man nævner handelsområdet. Det er jo fuldstændig afgørende, hvis vi ikke blot skal gøre både Østlandene og udviklingslandene til nogle, vi hjælper, i stedet for ligeværdige partnere. Alle aftaler med udviklingslande og Østlande bør have som overskrift, at de skal være ligestillede partnere og ikke bare nogle, som vi hjælper, fordi de ikke er i stand til at klare sig selv.

Når udviklingslandene lige så vel som de østeuropæiske lande har vanskeligt ved at klare sig, er det naturligvis, fordi vi blokerer for deres muligheder; og derfor er det lidt interessant og underligt, at Det Konservative Folkeparti slet ikke har nogen bemærkninger med om dette forhold. Men jeg vil lade være med at tvære mere i den sag, for jeg regner med, at De Konservative vil dele den opfattelse, at naturligvis skal handelsaftalerne også forbedres.

I øvrigt kan vi naturligvis være enige i, at man selvfølgelig i så vidt omfang som muligt skal bruge dansk knowhow, hvis det ikke fører til en protektionisme, og vi mener naturligvis også, at der skal ske en opstramning af sagsbehandlingstiderne, hvis det overhovedet er muligt. Men jeg er dog også nødt til at sige til den konservative ordfører, at det vil selvfølgelig kræve nogle ressourcer, og det er jo et af de gennemgående problemer. Man kan jo ikke opstramme sagsbehandlingstiden, hvis man ikke får nye ressourcer, selv om man naturligvis også kan prøve at kigge på bureaukratiet og notere sig, hvem der lagde grunden til det nuværende bureaukati.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg er ikke enig i fru Lone Dybkjærs mening om hr. Peter Duetofts udtalelser; for en gangs skyld synes jeg, at hr. Peter Duetoft har ret, når han mener, at det rent globalt vil være bedre for miljøet at investere i Østeuropa. Vi er allerede langt forud for resten af Europa med miljøindsats og miljøudgifterne, så her har hr. Peter Duetoft ret. Han har set, at vi faktisk er nået så langt, at det giver bedre resultater, hvis vi giver pengene til Østeuropa for at få rensset alt det, der ødelægger vort vand og vore skove, og så skal man jo også huske, at Øststøtten også er en form for sikkerhedspolitik, foruden at den er en støtte til et uland.